

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

L' ALEGRÍA DELS PORCHS

Ens posan en grans apuros y s' fuman los millors puros.

AB VILIPENDI

o general Weyler es un home que sab ahont vá; pero desgraciadament, apenas pren una direcció convenient y salvadora, 'ls Estats Units, qu' en la tragedia de Cuba fan de apuntador, ficats sempre dintre de la conxa, apunten lo paper al govern de n. Cánovas, y 'l Capità general de l' isla s' queda

desempenyant lo paper desairat del home que aménassa y no pega. Ho tenim observat: cada vegada que 'l general Weyler s' inclina en un sentit convenient al bon éxit de la guerra, desde Madrid li cridan: — *Media vuelta á la izquierda!... Mar!...* Y las cosas se quedan com estavan, y las resolucions del general, penjadas. Tal va ferse apenas posá 'ls peus á l' isla y dictá 'l bando amenassant ab un rigor exemplar no sols als insurrectes que cayguessen presoners, sino als traïdors que tomentessin l' insurrecció sense moure's de casa seva. L' eficacia d' aquest bando havia de ser altament saludable... y no obstant, desde Madrid van anularlo, porque aixis entre 'ls insurrectes com entre 'ls conspiradors s' hi contan súbdits yankees, y 'l govern passa per tot, fins per perdre l' isla... per tot, menos per crearse complicacions ab los Estats Units. Un altre bando dictant la concentració de la gent del camp en las ciutats, vatenir la mateixa sort, porque en lo camp existeixen hisendas de súbdits americanos, y no hi ha dret á inquietarlos. Lo mateix resultat va alcansar lo bando disposant la confiscació de bens dels qu' están alsats en armas contra Espanya. La confiscació hauria pogut compensar en gran part las pérdidas inmensas produhidas per las devastacions dels insurrectes en las propietats de las personas pacíficas fidsels á la soberanía espanyola; pero entre 'ls que haurian hagut de ser despossehits dels seus bens s' hi contan ciutadans yankees, y aquests *misters* son sagrats. Vé á continuació l' apresament del *Competidor*, y 's paralisa l' acció rápida del consell de guerra sumaris-

sim, porque 'ls Estats Units reclaman en favor dels piratas, y 'l govern espanyol s' aplana dócilment á las sevas reclamacions.

Faltava un últim exemple de debilitat y cobardía, y actualment l' estém presentiant ab motiu de las restriccions que anuln los saludables efectos de l' últim bando del general, prohibint la exportació del tabaco que s' recolecta en las principals vegas de l' isla de Cuba.

Impedir la sortida del tabaco en rama que no te rival al mon, equival á proporcionar treball assegurat á més de 20,000 obrers de l' isla que viuen de la elaboració de aquest article, y deixar ab un pam de nas als tabaquers de Tampa y la Florida, filibusters declarats y fomentadors decidits de la insurrecció cubana. Era pels nostres germans una mida salvadora, al mateix temps que un cop de gracia pels nostres enemichs. Tots los partidaris d' Espanya felicitavan per son acert al general Weyler. Unicament lo govern, dócil sempre á las reclamacions nort-americanas, ha trobat que 'l bando no podia posarse en vigor sino després de un plasso, presumint que hi ha contractes pendents, y alegant que aquests han de respectarse. Resultat: la exportació total del tabaco completament assegurada, á la sombra dels pretesos contractes: los tabaquers yankees rihentse de la nostra candidés, y una gran massa de treballadors cubans penjats de barras al sostre. Tant se valdria dirlos que si no volen morir de fam se 'n vagin ab los insurrectes ó ab los laborants, que son los únichs que avuy prosperan al amparo dels Estats Units.

Davant de apuests continous entorpirments, compreném que 'l general Weyler estigui fastidiat y hasta indignat. Si demanava que 'l rellevessin tampoch ho extranyariam.

La guerra en tals condicions es impossible. Imposible batre al enemich, quan qui ab mes eficacia y ab mes zel hauria de ausiliar l' acció enérgica del exercit lleal s' entreté á mullarli la pólvora y á espuntarli las bayonetas.

Cada reclamació dels Estats Units, atesa pel govern de n. Cánovas, equival á una batalla perduda. Los insurrectes reben las armas dels Estats Units y 'la forsa moral de la conducta insensata del govern d' Espanya.

Casi s' diria que 'ls governants de la regencia, mes que de acabar la guerra se preocupan de acabar ab lo prestigi dels generals qu' envian á Cuba y del exercit heroich y suert que milita á las sevas ordres.

Per' aquest viatge no era necessari exigir al país los innumerables sacrificis en homes y diners que se li han arrancat pera fer una guerra inútil y ruinosa, esterilizada pels mals ofics de una diplomacia tan torpe com complascent ab los eterns enemichs de la nació espanyola.

Si aixis com aixis haviam de admetre dócilment las ingerencias continous del govern nort-american; si aixis com aixis haviam de doblegar nos á la seva pressió

incessant; si així com així no havíam de trobar-nos may en situació de fer á casa nostra lo que millor pogués convenir á la salvació dels nostres interessos y de la nostra honra, valia mes déu mil vegadas, entendre'ns ab els *yankées* bonament desde un principi, regalantlos l'isla si tenian gust de possehirla.

Trista cosa es la deshonra de un poble que vol passar per altiu y pundonorós; pero la deshonra á petitas dossis, acceptada sense protesta, sense rebelarse contra 'ls que d'ella son principals cómplices, es l'extrem de l'avilantés y de la degradació.

P. K.

Un párrafo de un article del ex-ministre de la República N. Estévez, publicat en *El nuevo régimen de Madrid*:

«La Espanya que tant va progressar desde la desaparició de la casa de Austria, ha retrocedit al sigle XVII. En una vintena d'anys lo retrocés ha sigut igual

al progrés de dos sigles. Vivim en plé reynat de Carlos II ab rogativas perque plogui, ab batallóns organitzats per bisbes, ab escapularis per batre á n' en Maceo. Lo nostre exércit expedicionari porta la mala sombra de la benedició del Nunci pera que li passi lo que á tots los que han combatut ab la benedició papal: los carlins de 1883, los exércits de Maximiliá y 'ls suavos pontificis. La benedició del Nunci no ha mermat molt la tropa de Maceo, ni ha salvat als nostres dels estragos del vómit.»

De totes las malas sombras, la mes negra es sempre la pitjor.

Y ab quina franquesa ho diuhen!

Oficialment lo govern *yankée* ha dirigit una nota al nostre, recomenanti qu' envihi molts reforsos per acabar lo mes aviat possible la guerra de Cuba, afirmant que avuy per demá qu' Espanya abandoni l'isla, los Estats Units no consentirán que s' declari independent. Desd' ara prometen intervenirhi per pacificarla y sotmetrela á la seva soberanía.

No pot dirse ab mes frescura:

—Vehi meu: si te'n vés del pis, consti que ja ho tinch tot apunt per entrarhi y saquejarlo.

No es cert que 'l general Arolas torni á Espanya.

No pot ni deu tornarhi sino després de haver cumpert lo compromís que vá contreure al sortir á operacions, dihent: «O en Maceo ó jo.»

Son molts los patriotas que tenen descontadas las sevas esperansas, en lo valent y popular general. Y al parlar de patriotas consti que 'm refereixo als que volen *en tots sentits* la regeneració de la patria, costi lo que costi y caygui qui caygui.

A pesar d' estar prohibit per tots los tractats internacionals, es un fet que no admet dupte, que 'ls tigres de la manigua emplean contra 'ls nostres soldats las balas explosivas que 'ls proporcionan els humanitaris *yankées*.

Y lo mes trist de tot es que 'l nostre govern contesta á aqueixa guerra salvatge, tirantlos ab balas de goma!

Se tem que á la provincia de Cádiz torni á reproduhirse lo moviment anarquista conegut per la *Má negra*.

Tant á Cádiz com al resto de Andalusia lo que hi ha es una fam qu' esparvera. Per lo tant lo que s' ha de terner en tot cas no es la *má*, sino l' *estómach negro*.

Una confessió de 'n Cánovas:

«Ab la ley electoral vigent no hi ha ni tan sols possibilitat de que existeixi en las Cortes *representació legítima* del país.»

Donchs home, llicencihi 'ls diputats. ¿No veu que vosté mateix confessa que la nació no pot estar per ells representada?

En favor dels coros de Clavé que van anar á Madrid pot dirse que hi anaren com amichs de la institució artística y moral creada per l' insigne músich poeta, y no com á polítics, ja que la idea política ha sigut agena sempre á la organizació dels coros.

Lo mateix Clavé, republicà com era á tota proba, cantá davant de Isabel II, y visitá á la soberana, en una época de persecucions contra la idea democrática, que no podian menos d' engendrar odís implacables.

Apart de aquesta consideració s' ha de fer constar

LO GENERAL SUAREZ VALDÉS
HEROJE DE LAS LOMAS

En aquesta renyida batalla, rebé dos feridas y continuá al davant de las tropas fins á retrassar als insurrectes de sas formidables posiciones.

que la familia real assistí al gran concert donat en lo Retiro... de manera que las institucions anaren á trobar als coros, avants de que 'ls coros anessin á cantar davant de las institucions.

No per haver realisat un acte de cortesia, 'ls coristas que individualment sustentan conviccions republicanas, las han deixadas á Madrid. Ab ellas han tornat á Catalunya, y estém segurs que sabrán honrarlas sempre ab la seva conducta conseqüent y digna.

A Flix ha mort l' ex-cabecilla carlí Antón Dies y Oriol tristement conegut en la passada guerra ab lo sobrenom de *Cura de Flix*.

Després de haver perpetrat las tropelias mes salvatjes, torná á exercir sense inconvenient lo seu sagrat ministeri.

Una pregunta als qu' entenen en aquestas cosas: ¿los capellans que no s' poden treure may mes las tacas de sanch que portan á la sotana, també son admesos al Cel?

A la coronació del Czar, efectuada á Moscou, al últim no hi ha assistit cap representant del Papa de Roma.

—Naturalment—dirá algun católich—¿cóm ha de assistir un representant del Papa á l' exaltació de un soberá que á mes d' emperador es pontífice dels cismáticos?

—Alto!—dihém nosaltres—si 'l representant del Papa no ha anat á Moscou es senzillament perque no li han volgut concedir lo puesto de preferencia.

Simple cuestión de *humilitat* evangélica: ni mes ni menos.

CARTAS DE FORA.—*Guinets*.—Ni que li haguessin colocat una piula encesa á cada punta de boneto hauria espetegat tant lo nostre ensotanat, com ab motiu de haverlo posat á la CAMPANA. Negutós y frenético va dirigi'sse 'l dia de Pasqua contra quatre fadrins que s' trobavan á la iglesia ab la deguda compostura, y enfilantse després al cubell místich, va desfogarse queixantse de que ningú vaji á missa y afirmant que si 'ls donavan diners y una carnicera de carn hasta 'ls gossos hi anirian.—«Los que llegeixen certs paperots—va dir per últim—se figuren que s' han acabat els capellans, y han de saber y entendre que n' hi ha hagut, n' hi ha y n' hi haurá fins á la consumació dels sigles.» Es veritat: n' hi haurá, sempre que no s' reventin de una enrabada.

Capellades.—Acaba de realisarse un miracle en aquesta vila que crech contribuirá á fer reneixer la fé dels nostres avis en lo cor empedernit de molts condemnats. Es lo cas qu' en las principals fonts (naturalment que perque las guardi hi tenim un sant Magi, y no sé si al objecte de anar á pendre 'ls aires en un punt mes corrent ó qué, lo fet es que á la nit va fugir per sos propis pens de la seva capella, enfilantse á la finestra de una casa del centre de la vila, sense reparar en que comprometia la vigilancia del sereno. Y sembla que deu tenir mal geni, per quan algú li ha dit tornés al seu lloch y ni menos se l' ha escuchat, havent hagut de fer aquesta pesada feyna uns quants camalichs.

També deu sapiguer que un heretje y un combregá varen toparse: l' heretje no volent passar per damunt de las sevas creencias, deixá 'l pas lliure al Viático sense treures la gorra y al arribarhi 'l ministre de Deu s' hi gira y li diu com qui demana caritat:—«Fassi 'l favor de treures la gorra.» Al veure que l' altre no 'n feya cas, s' hi encara 'l de la corona y ab ademans de melodrama li torna á dir:—«Treguis la gorra.» Ni per esas va cambiar d' actitud el descatolizat, que s' comprén havia fet lo determini de no obrir la boca. Vejentse las bonas y las doientas el clerical marxá no sense mastegar algunas paraulas que no deurian ser latinas de segur. L' altre dia á la trona va retreures aquest fet una mica embosat, fent resaltar en la plática l' eterna queixa de que la fé 's pert, com si no s' comprengués que una bona part de la culpa se l' emportan ells ab las sevas intemperancias.

LOS AMOS

¿Qué 's pensan vostés? ¿Qu' encare som ciutadans espanyols, y que á dintre casa nostra governém nosaltres sola. Donchs tinch l' honor d' avisarlos, y 'ls ho dich de bona fé, que d' aixó que 's figuravan no hi ha ré vritat, ré iré! Per més que siguém á Espanya, segons datos recullits, ara com ara som súbdits dels Estats-Units.

Préguinne nota y apúntins'ho, que 'ls en conto lo més just y de no darhi importancia podrian teni un disgust. A Madrid hi ha un ministeri, un govern, uns diputats, una colla de caps-padres, un exércit d' empleats. Si senyors, aixó es exacte; pero tots aquests, reunits, no son res posats al frente dels Estats-Units.

O sino, fassin la proba. Diguin al govern: «Jo sé un procediment de guerra que á Cuba hi 'niria bé.» —Si 'l sab, cállissel ó ménjissel, respondrán los de la cort: parlar de plans d' aquest género, es fernos un disfavor. —Jo procuro per Espanya! —Bueno, no vingui ab tants crits, que pot remoure la bilis dels Estats-Units.

En Weyler ara s' ho troba. Prou lluyta com un lleó, y 's despaciénta y barrina combatent l' insurrecció... Trotxas, líneas estratégicas, combinacions importants, moviments, marxas forçadas... ¡Si 'n tira l' home de plans! Tot es en vá. 'Ls seus projectes resultan sempre fallits, perque topan ab el veto dels Estats-Units.

Cada disposició práctica que 'l general pensa dá, es malmesa per las *notas* del govern americá. La vigilancia marítima, las actas de represió, los decretos... tot es objecte de constant impugnació. Allí que fumin de días y que descansin de nits... y prou: res d' excitá 'ls zelos dels Estats-Units.

¿Prohibi exportá 'l tabaco? Ells no ho volen: no pot sé. ¿Tractá 'ls murrís com á murrís? Impossible; no 'ls ve bé. ¿Reforsá la nostra escuadra? No 'ns volen autorisar. ¿Aplicá 'ls usos de guerra? ¡Fugin! ¡Y qu' hem d' aplicar! No hi ha més que conformarnos y aceptar tots encongnits las imposicions continuas dels Estats-Units.

Créguinme. ara com ara nostres amos declarats son á jutjar per las senyas aquests famosos Estats. Las lleys quedan suprimidas, lo códich está suspés la moral y la decencia ja no signifcan rés. Per lo tant, donchs, no respirin, ni belluguin ulla ni dits, sense tenir la llicencia dels Estats-Units.

C. GUMÁ.

SORTIRÁ á primers de la senmana entrant:

BLANCHS Y NEGRES

Ó LA QÜESTIÓ DE CUBA

PER C. GUMÁ

Ilustrada ab dibuixos de M. MOLINÉ

Valdrá DOS rals

Recomanéms als Corresponsals que no l' hajan fet encara, que fassin lo pedido á volta de correu.

L' ACTA DE DON SILVESTRE

verdaderament *suculenta*, segons la seva gràfica expressió.

Probas al canto.

Desde que la gent de la comarca veyà en ell un nou representant del país, ja li havien demanat:
La concessió de dos tranvías.
La declaració d' utilitat pública per unas ayguas.
Una subvenció del govern per unas obras d' interès particular.

La variació del trassat d' una carretera que a algú li convenia.

CABADAS las eleccions, fet l' escrutini, y conseguit definitivament el triufo, l' home enviá l' acta á Madrid y, sense moures de casa, esperá la seva aprobació.

¡Que n' era defelis donSilvestre! Encare que li faltés passar—com deya el—pel últim *alambich*, ¡l' home s' considerava ja diputat, y com á tal obrava y s' presentava per tot arreu.

No l' havian enganyat. Alló de exercir aquell càrrech era una cosa

Las noticias que sobre aixó rebia de Madrid eran bastant vagas y fins contradictorias.

Primer li havian dit que la seva acta seria aprobada al obrirse l' Congrés. Després havia sapigut que figurava entre las de la segona fornada. Mes tart li havian parlat una mica enlayre, de la possibilitat d' una demora. Per últim, ab l' estupefacció qu' es de suposar havia llegit en un diari:

«L' acta de D. Silvestre Complert ha sigut declarada bruta.»

—¡Bruta!—digué l' pobre senyor, girantse á la seva muller: —¿te sembla á tú si la meva acta es bruta?

—¡Es clar que no!... Ho recordo molt bé: quan la vaig veure, no hi havia ni un topo, ni una taça, ni la mes mínima sombra... ¡A no ser que l' hajan embrutada ells!

—¿Els de Madrid?... Tens rahó: aixó s' ha d' esbrinar personalment. Me n' hi vaig.

Don Silvestre agafá l' tren y s' plantá á la Cort.

—Dén los quart, señyors. Soch la persona interessada d' aquesta acta que diuen que té no sé qué.

La comissió del Congrés regirá un pilot de papers que hi havia sobre la taula, y li va respondre:

—Es aquesta: es bruta.

—¿Per qué? ¡Próbinm'ho!... Un acta tan curiosa, tan ben acconduhida, tan...

Lo secretari de la comissió procurá aguantarse l' riure y li aconsellá que callés y prengués paciència; que á son degut temps vindria l' exámen y discussió de la seva acta; que no era ell sol que s' trobava en aquell cas y que tocant á la major ó menor llimpiesa dels papers, la comissió sabia cosas qu' en els papers no hi figuravan.

Don Silvestre surti del Congrés desconcertat.

No se n' sabia avenir. Li semblava un somni, una burla... una cosa que no podia ser, qu' era mentida.

—¡Bruta!—deya pariant sol y aturantse á cada pas: —¡bruta la meva acta! ¡bruta!...

De sopte, un recort poch menos qu' esborrat, li acudí á la memoria. Ell tenia á Madrid un amich de l' infancia, periodista, ó advocat, ó escriptor ó alguna cosa aixís; era d' aquests qu' escriuhen... ¿Per qué no anava á explicarli lo que li passava? Potesé l' xicot, ab la seva experiencia de Madrid, li donaria un consell.

Hi aná. L' amich el rebé ab los brassos oberts y la rialla franca. Don Silvestre li exposá rápidamente l' assumpto, que l' altre escoltó ab especial atenció barrejada ab sorpresa.

—Pero digas—li preguntá al final:—¿quí vá elegirte á tú?

—¡Oh! Ningú, casi bé. Vaig comprar als arcaldes y secretaris de set ó vuyt pobles, y llestos. Quatre mil duros vá costarme la broma. ¡Y diuen que l' acta es bruta!...

—¿Y quin interès tens en ser diputat? ¿qué pensas ferne d' aquest càrrech?

—Mira, explotarlo y treuren tot el partit possible.

—¡Ah!...—feullavors l' altre, llansant una estrepitosa rialla: —¡aixís no es l' acta la qu' es bruta, pobreta!

—¿Donchs qué?

—El brut ets tú.

FANTÁSTICH.

REPIERS

o fet que vaig á relatar ha ocorregut á Gracia.

Se tracta de un individu del Ajuntament que té botiga y de un guardia municipal que va denunciar qu' en la botiga del regidor s' usavan balansas desafinadas y pesos curts.

tribunals de justicia?

¿Acás lo regidor que defraudava al públich va ser entregat als

Fugin de aquí: no siguin burros. Lo que succéhi si-gué que al municipal autor de la denuncia l' endemá mateix de formularla li van donar las dimissorias.

Lo que devian dirli aquellas *graciosas* autoridades:

—Sens dupte tú l' vas vocatorze ó quinze vegadas y ara surts ab qu' es tram-pista?

¡Ala al carrer, pastanaga!

En un poble de la provincia de Granada, per més rogativas que feyan, no plovia.

Per últim un feligrés va dir:

—¿Sabéu perquè no plou? Perque l' Sant patró del poble no té sed. Féu de modo que sedeji, y ja veuréu quin-na manera de caure aygua.

¿Qué se l's va ocórre á aquella colla de zulús per fer agafar sed al sant? La cosa mes senzilla del mon: agafar un bacallá sech dels mes rancis y fregarli pels bigotis.

Y en efecte: l' endemá mateix de la fregada, va caure un xafech sobre l' terme, omplint de alegría als pagesos que ja donavan la cullita per enterament perduda.

Desde ara, aquells devots ja han trobat lo remey als seus mals.

—Quan no vulguí ploure—diuhen—res d' oracions, ni de pregarias, res de ciris ni d' encens... ¡bacallá sech á tot pasto!...

A n' en Tort y Martorell sembla que no poden proclamarlo de cap manera diputat pel districte del Vendrell.

Pero l' govern que no vol ni pot privarse de la seva interessant presencia en lo Congrés, ha resol't concedirli l' districte de Castrogeriz (Burgos), vacant per defunció del diputat elegit últimament.

Un consell á n' en *Cavieritu*.

Avants de decidirse será precis qu' elevi una consulta al arcaldé de aquella població. Pregúntili com está l' terreno. Y si li contesta que Castrogeriz es terra de polys presentis sense por; pero si li diu qu' es terra de palets, creguim á mí: no s' mogui de casa.

Deya que no consentiria que passessin las eleccions de Cuba, y que avants de permétreu ó bé s' retiraria de las Corts ó s' tallaría l' tupé.

Pero ¿quí creu en las amenazas de D. Práxedes? Va venir l' hora de realisarlas: las actas cubanas van ser presentadas al Congrés, y l's fusionistas que havian dit y assegurat que l's elegits no s' assentarian en los banchs rojos, van rectificar en lo sentit de que ells no l's veurían assentars'hi.

Y al efecte van abandonar lo saló de sessions; pero per tornarhi tant bon punt las actas dels diputats per Cuba van ser aprobadas.

Aixís van posarse al nivell de aquell cornut que dirigia al cel la següent oració:

—«Deu meu: quan la meva dona me la fregeixi, féu que no ho vegi. En tot cas toqueume l' cor y m giraré d' espaldas.»

Lo pobre Sr. Marín que per assegurar la seva elecció per Berga va ferse conservador lo dia mateix que va pujar en Cánovas, ha rebut una pallissa de primera forsa al presentarse davant de la comissió corresponent, encarregada de dictaminar sobre la validés de l' elecció.

Desenganyis lo Sr. Marín: las actas de Berga tenen espinas... y l's *Rosals* també.

Diu que l' govern alenta l' propòsit d' estancar la sal.

No l' treuré de cap apuro l' estanch que té projectat: estancantla ó no estancantla lo govern *ha fet salat*.

A Vich van ferse grans pregarias per obtenir los beneficis de la pluja, ab lo corresponent passeig de imatges y reliquias y tot l' aparato necessari pel bon éxit de la cosa.

Vá ploure per fi, y després de tornar cada reliquia y cada imatge al seu temple respectiu; vá cantarse un solemne *Te-Deum* en acció de gracias.

Y á continuació del *Te-Deum*, no saben que vá succéhir?

Que vá caure una pedregada que tot ho vá esmicolar.

Apuntin aquest miracle... y si han d' enviar á Vich per alguna cosa, no vulguin miracles dels que s' esti-

Marca especial. **¡¡Obsequio!!**

Papel para uso reservado.

Papers ab los colors de la bandera mambís que per certs usos reservats emplean los espanyols residents á Méjich. Lo fabricant de aquests aixuga... hi ha fet una fortuna.

lan en aquella terra... Mes val que demanin llangonissas.

Diu un periódico:

«En l' actual Congrés s' hi contan de 40 á 45 diputats que no tenen sobre que caure's morts. Ja hi ha qui assegura que per sostenirlos s' utilizarán los fondos secrets del ministeri de la Gobernació.»

Se m figura que algun de aquests diputats al millor día s' equivocarà, y qu' en lloch de dir:—«Demano la paraula», dirá:—«Demano la mes grossa.»

Llavors lo president dirá:—«Vingui la dida tot seguit, que hi ha un mamón que té gana.»

Y aquests son els pares de la patria!... ¡Y aquests homes dispozan de l' honra de la nació y de la vida y l' hisenda dels espanyols!

Un *yankée* trobantse á Alemania vá cometre delicté de desacato á l' autoritat, y l's tribunals van condemnarlo á la pena que li corresponia.

Lo govern de Washington vá reclamar en contra de la pena inferida á un súbdit seu; pero l' govern alemán que no es com l' espanyol, vá enviar á passeig sense cumpliments al reclamant.

No hi ha com donar una puntada de peu als nassos de un porch, per ferlo virar en rodó.

Las actas de Madrid han sigut declaradas graves. Ja s' coneix que las vá manipular en Bosch y Fusteguieras.

S' hi veuhen las ditadas.

A Madrid, durant l' exhibició del cos de Sant Isidro, son molt los que han adoptat la costum de posar en contacte ab ell alguna joia, creguts de que aquesta adquiereix per aquest mer fet, una virtut extraordinaria.

La senyora de n Maura vá entregar uns rosaris d' or á un capellá perque l's fes tocar ab el Sant, y aquesta es l' hora que no ha tornat á veure ni l' capellá ni l's rosaris.

Sant Isidro, sidro, sidro,
Sant Isidro llaurador:
¡cóm aguantas, cóm aguantas lo mantéu dels timadors!...

Un párrafo del últim discurs de n Sagasta en lo Congrés:

«Per aixó será forta la nostra protesta puig no hem de veure ab indiferencia las urnas en poder de piratas electorals. (¡Muy bien!) Aquesta exclamació brota de la boca dels fusionistas.»

Continúa en Sagasta:

«Y consti que sobre aquest punt aixequém la bandera de la moralitat electoral!»

¡Olé y mil voltas olé!...
Si asta no tens per posarla, ¡no t' apuris!... Pots issarla á la punta del tupé.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.º KARADÁ.—*Pas-to-re-ta.*
- 2.º LOGOCRIFO NUMÉRICH.—*Roquetas.*

Han endevinat las 2 solucions los ciutadans P. Mico, Pepet Panxeta, Joseph Sarevilo, J. Molmas M., Nuvi de la Montserrat y Joan M. y A.; n' han endevinada una no més Sicutérat, Un ancelayre y A. de Tortajada.

LA FARSA DIPLOMATICA

LA FARSA POLITICA

Cara.

ENDAVINALLAS

XARADA

CARTA AB DUGAS CARAS

A certa senyoreta que 'm fa bastant... l' aleta.

Senyoreta: Avuy li envio eixa carteta d'amor, per conducto del amich Rabassa, de tercera meva extensa viva y pura simpatia que en mi s'afanya, porque ha de saber, senyoreta Tot, que li professo un amor immens y que jo, li dich desde ara, creguim, no la puch olvidar un moment y tampoch li miraré may més la seva finestra, com feya, puig ja tinch a vostre regura. Espero me enviará prompte lo resultat dos aquestacarta com hu reuert ultim, que per la meva part ja estich esperant que aquella ceremonia pnga está llista. (1)

J. STARANSA.

TRENCA-CLOSCAS

RITA BADLÓ

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas lo titulu de una sarsuela castellana.

JOSEPH GUINOVAR:

ENDAVINALLA

Lo meu nom es nom de dona
y estich sempre molt rojeta:
de un costat soch rodoneta
y no tinch res de persona.
Tinch home y may m' he casat,
tinch la boca que bsdalla...
Y aqui tens l' endavinalla,
endavina l' resultat.

J. VILALTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

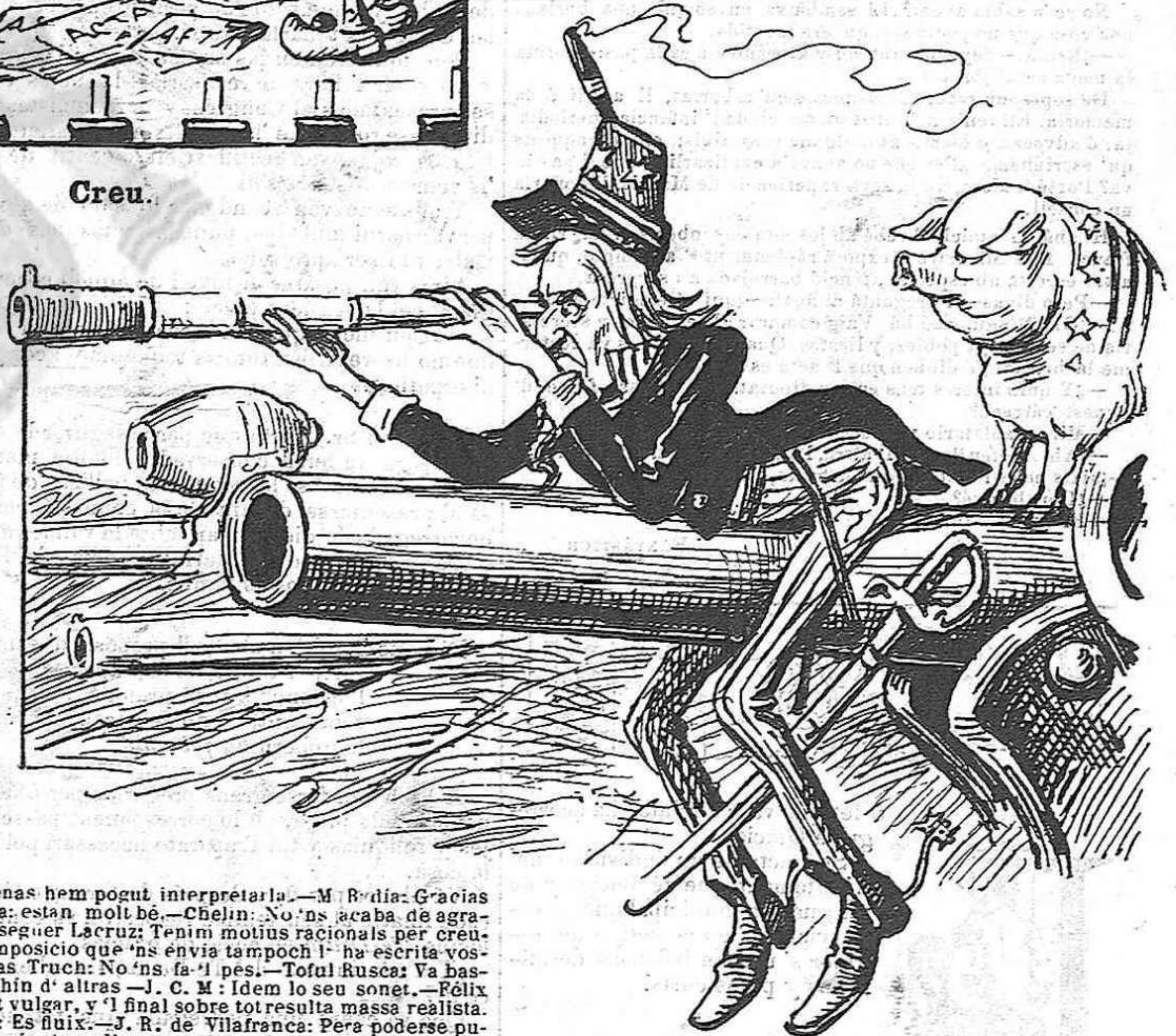
Ciudadans J. Sadurni, M. de V., J. Malet Capella, Noy gran Igualada, Pepet del Teatro, Pepet Panxeta, P. Llaso, D. S. (Vilafranca), Net dels Almozavers, J. Terrades y Tenas, Teneb Zerep, J. Alonso, C. del Pino, Xech, Camilo Vives, Un Romantich y N. N. P.:—Lo qu' envia aquesta semana no fa per casa.
Ciudadans Joseph Parcerilo, J. Anguet Vilafranchi, Miranius, J. Costa y Pomés, R. Tomuaj, Antonet del Vendrell, Un Tresillista, Eudalt Sala, Antonet de las Galindainas, B. Clarinet, Pau Rata, y Un Xinxonet.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.
Ciudadá G. Bertran: Aprofitarem lo sonet.—J. Almacellas: Tot lo qu' envia adoleix del mateix mal: está escrit ab poca facilitat.—Quimet: Va molt bé y si 'ns ho permet la guardarem per l' Almanach.—A. Mas M.: La poesia es molt incorrecta.—J. Staransa: Gracias per l' adverencia: los versos hi aniran.—Sanch de Cargol: Es fluix.—J. C. (Bañeras): Está la carta tan mal es-

(1) Pera veure 'l mérit d' aquesta carta (si es que 'n tinga) després de llegida tota llegeixis una ratlla sí y un altre no.—Nota del autor.

Creu.

L' oncle Sam mana y disposa,
el guerxo se m' ha arronsat...
¡Ja us juro jo que la cosa
té uns bemols que fan fredat!
Si tot lo que jo combino
m' ho espatllan desde Madrit
¿de quin modo ho compagino
per sortir d' aquest bullit?

Aquest yankée del infèrn
ab l' ullera y 'l canó
es el Papu del govern
liberal-conservador.

ANTONI LOPÉZ, editor.—Rambla del Mutj, 20
A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona